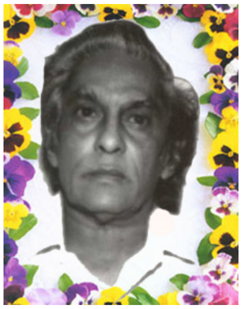

అడుగో అతడే హంతకుడు

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"థాంక్స్! పద."

"ఎక్కడికి?"

"మనం వెళ్ళి పోలీసులకి ఫోన్ చేద్దాం. ఈ ప్రాణ్ నీ భర్తా?"

రాణి నవ్వింది. "నాకా? భర్తేమిటి? చెప్పానుగా నేను ఎటువంటిదాన్నో"

యుగంధర్ ఆమెని దయతో చూశాడు. "నీవు యింకా చిన్నదానివి. చేసిన తప్పులు చేశావు. ముందయినా నీ జీవితం సంస్కరించుకోవాలి" అని తలుపు తీసి రాణితో సహా బయటికి వచ్చాడు. సరిగ్గా ఆ సమయానికి రూం నెంబరు నాలుగులోంచి రాజుకూడా బయటికి వచ్చి యుగంధర్ని చూసి ఆశ్చర్యంతో "మీరు ఎక్కడున్నారు? తలుపు మీద ఎక్స్ గుర్తు చూసి.." అంటున్నాడు.

"అవును. నేనే ఆ గుర్తు పెట్టాను. తర్వాత చెపుతాను ఏం జరిగిందో నువ్వు యీ గదిలోకి వెళ్ళి కుర్చీలో కట్టబడి వున్న అతను తప్పించుకోకుండా చూస్తూ వుండు. ఇప్పుడే వస్తాను" అంటున్నాడు యుగంధర్.

20

"మిసెస్ ధనరాజ్ అనే ఆమెకీ, జయంతికీ కొంత పోలిక ఉండబట్టి యీ పొరపాటు జరిగింది" అన్నాడు యుగంధర్ పోలీస్ సూపరింటెండెంట్‌తో. పోలీస్ సూపరింటెండెంట్ నవ్వి "మీరు చేసిన పొరపాటు మాకు లాభించింది. ఇద్దరు ఆడవాళ్ళతో ఆ ధనరాజ్, ప్రాణ్ చేస్తున్న మోసాల గురించి చాలా కంప్లయింట్స్ వచ్చాయి. మద్రాసు ఆంధ్ర పోలీసులు వీళ్ళకోసం వెతుకుతున్నారు. హైదరాబాద్, విజయవాడలలో వీళ్ళు చాలా మందిని దబాయించి డబ్బు కాజేసారట. థాంక్స్ యుగంధర్" అన్నాడు.

యుగంధర్ నవ్వి "ఆ రాణి అనే అమ్మాయికి వీలయిన సహాయం చెయ్యండి. మనిషి మంచిది. ఈ దుర్మార్గుల సహవాసం వల్ల నేరాలు చేసింది. వస్తాము, మేము మళ్ళీ మా వేట ప్రారంభించాలి" అన్నాడు.

"ఎక్కడని ప్రారంభిస్తారు? జయంతి, సూర్యప్రకాశ్ యిక్కడికి వచ్చినట్లు మీరు సంపాదించిన సాక్ష్యం కూడా తప్పు సాక్ష్యమే అయ్యుంటుందా?" అడిగాడు పోలీస్ ఉద్యోగి.

"ఏమో? హోటల్ రిజిష్టర్ మరొకసారి చూసి యిక్కడికి రాలేదని తేలితే మళ్ళీ మైసూర్‌కి వెళ్ళి అక్కడ రైలు స్టేషన్ వద్ద వాకబు చెయ్యాలి" అని వెళ్ళిపోయి హోటల్ గుమస్తాని కలుసుకున్నాడు యుగంధర్.

"వీళ్ళు తప్ప యింకెవరూ అలాటి వాళ్ళు రాలేదు సార్" అన్నాడు గుమాస్తా.

గుమాస్తా పొరబడడం లేదని యుగంధర్ నిశ్చయించుకున్న తరువాత యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారులో, రాజు స్టాండర్డు కారులో మైసూర్‌కి బయలుదేరారు. అరగంటలో మైసూరు రైల్వేస్టేషన్ వద్ద రెండు కార్లూ ఆగాయి. రైలు స్టేషన్ ఉద్యోగులని, బయట వున్న

టాంగాబళ్ళ వాళ్ళనీ, స్కూటర్ డ్రైవర్లనీ ప్రశ్నించాడు. జయంతి ఫోటో అందరికీ చూపించారు. ఎవరూ అటువంటి ఆమెని చూడలేదన్నారు. చూసినా యిన్నాళ్ళ తర్వాత జ్ఞాపకం ఉండకపోవచ్చునని యుగంధర్‌కి తెలుసు.

"రాజూ! ఓపికగా మనం యీ ఊళ్ళో హోటళ్ళన్నీ వెతకాల్సిందే" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు తల ఊపాడు. పోలీసు డిపార్టుమెంట్‌కి వెళ్ళి, ఊళ్ళో బసచేసే హోటళ్ళ జాబితా తీసుకుని రాజు, యుగంధర్ విడివిడిగా బయలుదేరారు.

"జూలై 19వ తేదీ మీ హోటల్లో బస చేసిన వాళ్ళ జాబితా చూపించండి."

"ఈమెని మీరు చూశారా?" జయంతి ఫోటో చూపించి ఇవే ప్రశ్నలు.

తలలు తిప్పేవాళ్ళు, ఫోటో పరకాయించి చూసి "ఏమో? సరిగా జ్ఞాపకం లేదు" అనేవాళ్ళే అంతా.

రిజిష్టరు తీసి చూసి "పేరేమిటన్నారు?" అడిగాడు ఒక హోటలు మేనేజర్.

"జయంతి."

"లేదు. ఆ పేరు వున్న అమ్మాయి మా హోటల్లో దిగలేదు. కాని మీరు చూపించిన ఫోటోలో వున్న అమ్మాయిలాంటి అమ్మాయి మా హోటల్లో దిగింది అనుకుంటాను. నేను పొరపాటు పడుతున్నానేమో తెలియదు."

"ఏ తేదీన వచ్చింది?"

"చూసి చెపుతాను" అని పుస్తకం చూసి జూలై ఆ9వతేది."

"ఏ పేరున రిజిష్టరు చేసుకున్నది?"

"రాధ"

"ఆమెకూడా ఎవరయినా మొగాడున్నాడా?"

"ఆమెకూడా రాలేదు కానీ మర్నాడు వచ్చాడు ఒకతను."

"ఎలా ఉంటాడు?"

నవ్వాడు మేనేజరు "మామూలుగానే వున్నాడు. వికృతంగా లేడు. అందగాడు కాదు. అతను రాగానే ఆమె సింగిల్ రూంలోంచి డబుల్ రూములోకి మారింది. అతను తన భర్త అని చెప్పింది."

"అతని పేరు?"

"సూర్యప్రకాశ్."

"వాళ్ళు యింకా హోటల్లో వున్నారా?"

"లేరు సార్ రెండు రోజుల క్రితం ఖాళీ చేసి వెళ్ళారు."

"ఎక్కడికి వెళ్ళారో తెలుసా?"

"తెలియదు."

"ఈ ఫోటో సరిగ్గా చూసి చెప్పండి ఈమేనా?"

"అచ్చంగా యీమెలాగే ఉంది. అంతకన్నా ఎలా చెప్పగలను?" అన్నాడు మేనేజర్.

సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసుకి వెంటనే యుగంధర్ ఫోన్ చేశాడు. "జయంతి జాడలు తెలిశాయి. రాజు ఫోన్ చేస్తే అతన్ని హోటల్ చాముండికి రమ్మని చెప్పండి" అని చెప్పి "పొద్దున్నా, రాత్రా? ఎప్పుడు ఖాళీ చేశారు?" అడిగాడు మేనేజర్ని.

"మధ్యాహ్నం వెళ్ళినట్లున్నారు."

"ఇక్కణ్ణించి మధ్యాహ్నం ఏ వూరికి రైలున్నది?"

"మధ్యాహ్నం రైలు లేదు సార్."

"మీ హోటల్లో దాదాపు ఆరురోజులున్నారన్నమాట."

"అవును. విచిత్రమేమంటే ఆ ఆరురోజులూ అతను గదిలోంచి బయటికే రాలేదు."

"భోజనం?"

"గదికే తెప్పించుకున్నాడు."

"ఆమె?"

"ఆమె తరచూ బయటికి వెళ్ళివచ్చేది"

"వాళ్ళు యిక్కణ్ణించి ఏ ఊరికి వెళ్ళినదీ తెలుస్తుందేమో రూం బాయిస్‌ని అడిగితే?"

"అడుగుతాను" అని కుర్రాళ్ళని పిలిచి, ప్రశ్నించి "బస్‌స్టాండుకి వెళ్ళారని అంటున్నారు వీళ్ళు" అని చెప్పాడు మేనేజర్.

"ఎలా తెలుసు?"

"వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటుంటే విన్నారుట."

"థాంక్స్" చెప్పి రాజుకోసం యుగంధర్ కాచుకున్నాడు. పదినిముషాల్లో రాజు వచ్చాడు. రాజుకి యుగంధర్ చెప్పాడు.

"ఆలస్యం ఎందుకు? బస్టాండ్ వద్ద వాకబు చేద్దాం" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్, రాజు బస్ టెర్మినల్‌కి వెళ్ళారు. చాలా సులభంగా తెలిసింది జయంతి, సూర్యప్రకాశ్ బెంగుళూర్ బస్సులో వెళ్ళారని.

"ఇక యిక్కడ మనం ఏం చేస్తాం? పద బెంగుళూరుకి" అన్నాడు యుగంధర్.

బెంగుళూరు చేరుకోగానే రాజు తన స్నేహితుడి కారు అతనికి యిచ్చేసి క్రిజ్లర్ కారు ఎక్కి "బస్ టర్మినెల్‌కేగా?" అడిగాడు.

యుగంధర్ తలవూపాడు.

"జూలై 25వ తేదీ మైసూర్నించి సాయంకాలం వచ్చిన బస్సులో ఒక యువతీ, ఒక యువకుడూ యిక్కడ దిగివుండాలి. ఇది ఆమె ఫోటో. మీకు జ్ఞాపకం వున్నదా?" అడిగాడు యుగంధర్ జయంతి ఫోటో చూపించి.

నిముషం పాటు ఆలోచించి "అవునండీ నాకు జ్ఞాపకమున్నది. మద్రాసుకి వెళ్ళే బస్సులో వెళ్ళారు" అన్నాడు ఒకతను.

"ఊళ్ళోకి వెళ్ళకుండా ఇటునించి ఇటే మద్రాసు బస్సు ఎక్కారా?"

"అవును. అప్పుడే యింకో పదినిమిషాలలో బయలుదేరుతోంది మద్రాసుకి బస్. సీట్లు లేవు అని చెప్పాను. వాళ్ళిద్దరూ చాలా దిగులుగా చూశారు. అంతలో ఎవరో నలుగురు వాళ్ళ సీట్లు కాన్సిల్ చేసుకున్నారు. వాటిలో రెండు సీట్లు వాళ్ళకి యిచ్చాను" అన్నాడు అతను.

"థాంక్స్ మద్రాసుకే టిక్కెట్లు కొన్నారా?"

"అవును."

యుగంధర్, రాజు క్రిజ్లర్ కారెక్కారు. "రాజూ ఫర్వాలేదు. ఇది రేసులా ఉంది. మనకన్నా వాళ్ళు పదిరోజుల ముందు మద్రాసునించి బయలుదేరారు. ఇప్పుడిక వాళ్ళకి మనకి రెండురోజుల తేడా వుంది అంతే. బహుశా యింకో నాలుగయిదురోజులలో పట్టుకోగలమనుకుంటాను" అన్నాడు.

"మద్రాసుకేనా?"

"యస్. టాంక్ ఫిల్ చేయించు. ఎంత త్వరగా వెళ్ళగలిగితే అంత త్వరగా వెళదాం" అన్నాడు యుగంధర్.

"రికార్డు చూసి చెపుతానుండండి. యస్! బస్ నెంబరు 57 కండక్టర్ నెంబరు 49 సెల్వరాజ్. కరెక్ట్. ఇంకో అరగంటలో డ్యూటీలోకి వస్తాడు" అన్నాడు ట్రాన్స్‌పోర్ట్ ఇన్‌స్పెక్టర్ యుగంధర్‌తో.

"ఈ అమ్మాయిని మీరు చూడలేదన్నమాట?" జయంతి ఫోటో చూపించి అడిగాడు.

"నాకు జ్ఞాపకం లేదు సార్. బెంగుళూరునించి మద్రాసు వరకూ బస్సులో వచ్చివుంటే ఆ కండక్టర్‌కి తప్పకుండా జ్ఞాపకం వుంటుంది. అడిగి చూడండి"

అరగంట తర్వాత యుగంధరూ, రాజు మళ్ళీ మద్రాసు మఫిజిల్ బస్టాండ్‌కి వెళ్ళారు.

"ఇతనే సార్ సెల్వరాజ్"

"గుడ్" అని యుగంధర్ సెల్వరాజ్‌కి జయంతి ఫోటో చూపించి అడిగాడు.

"జ్ఞాపకం వున్నది సార్ ఈమెకూడా ఒకతను ఉన్నాడు. ఫుల్‌సూటు అతను. వాళ్ళు మద్రాసుకి టిక్కెట్టు కొన్నారు కానీ యిక్కడిదాకా రాలేదు తోవలో దిగిపోయారు. అందుకే నాకు బాగా జ్ఞాపకం వున్నది."

"తోవలో దిగిపోయారా? ఎక్కడ?" అడిగాడు రాజు.

"రాణీపేటలో"

"ఎందుకు రాణీపేటలో దిగుతున్నారో చెప్పారా?"

"లేదు సార్ వాళ్ళ యిష్టం. నేనెవరు అడగడానికి?"

"థాంక్స్" చెప్పి యుగంధరూ, రాజు మళ్ళీ కారెక్కారు.

"రాణీపేట పెద్ద ఊరు కాదు. సులభంగా వాళ్ళ జాడ తెలుస్తుంది అనుకుంటాను" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపాడు. రాజు కారు డ్రైవ్ చేశాడు. రాణీపేట బస్టాప్ వద్ద విచారించారు.

"అవును సార్. మీరు చెప్పినలాంటి వాళ్ళు ఒక ఆడదీ, ఒక మొగాడూ యిక్కడ దిగారు. ఒక కుర్రాడిచేత సామానులు మోయించుకుని వెళ్ళారు" అని చెప్పాడు ఓ కిళ్ళీ షాపు అతను.

"ఆ కుర్రాడు నీకు తెలుసా?"

"తెలుసండీ బస్ వచ్చేవేళకి రోజూ యిక్కడికి వస్తాడు."

"ఇప్పుడెక్కడుంటాడు?"

"బజారులో వుంటాడు. వచ్చి చూపించనా?"

తల ఊపాడు యుగంధర్. కొట్లో యింకో మనిషిని కూర్చోపెట్టి అతను ఆ యిద్దరు డిటెక్టివ్‌లని బజారుకి తీసుకెళ్ళాడు. "అడుగో వాడేనండీ" అని పధ్నాలుగేళ్ళ కుర్రాణ్ణి చూపించాడు. ఆ కుర్రాణ్ణి పిలిచి అడిగాడు యుగంధర్.

"అవునండీ మార్కెట్‌కి అవతల వున్న లాడ్జికి తీసుకెళ్ళాను.

"చూపిస్తావా?"

ఉత్సాహంగా ఆ కుర్రాడు కారు ఎక్కాడు.

"ఓ ఊరినించి యింకో ఊరికి, ఒక హోటల్ నుంచి యింకో హోటల్‌కి పరుగెత్తుతున్నారు జయంతీ, ఆమె ప్రియుడు" అన్నాడు రాజు.

"అవును. కానీ ఆశ్చర్యమల్లా ఒకటే"

"ఏమిటి?" అడిగాడు రాజు.

"తమ ఆనవాలు దాచుకునేందుకు ప్రయత్నం చేశారే కానీ గట్టి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. ఇలా పేర్లు మార్చుకుని ఊళ్ళు ఊళ్ళు తిరగడం అలవాటులేక పొరపాట్లు చేశారో లేక..."

"లేక?" అడిగాడు రాజు.

"ఏమో?" అన్నాడు యుగంధర్.

లాడ్జికి వెళ్ళారు. మేనేజర్, ప్రొప్రయిటర్ అన్నీ ఒకే మనిషి. అది శుక్రవారం సాయంకాలం. దీపాలు వెలిగించే వేళయింది ప్రొప్రయిటర్ పూజ చేస్తున్నాడు. పది నిముషాల వరకూ డిటెక్టివ్‌లతో మాట్లాడలేదు. తర్వాత దీపాలు వెలిగించి "ఏమిటండీ?" అడిగాడు మర్యాదగా.

యుగంధర్ చెప్పాడు.

"అవును. చీకటి పడుతుండగా మా లాడ్జికి వచ్చారు. మేడమీద డబుల్ రూం తీసుకున్నారు. తెల్లారే వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు హోటల్ అతను.

"ఎక్కడికి వెళుతున్నదీ చెప్పారా?"

"లేదండీ వెల్లూరు ఆస్పత్రికి వెళుతున్నారని ఊహించాను వాళ్ళ మాటలని బట్టి."

"అంటే నిన్న పొద్దున్న వెళ్ళారన్నమాట."

"అవును."

"థాంక్స్" అని కుర్రాడికీ, షాపు అతనికీ చెరో రెండు రూపాయలు యిచ్చి యుగంధర్, రాజు వెల్లూరికి బయలుదేరారు. రాణీపేటకి వెల్లూరు చాలా దగ్గర. పావుగంటలో వెల్లూరు చేరుకున్నారు.

"ఎక్కడ విచారిద్దాం?" అడిగాడు రాజు యుగంధర్ని.

"రాణీపేటకీ, వెల్లూరికీ మధ్య టాక్సీలు, బస్సులు, సైకిల్ రిక్షాలు, జట్కాలు వెళుతూ ఉంటాయి. కనుక మనం వాళ్ళ ఆచూకీ ఆ విధంగా తెలుసుకోవడం కష్టం. హోటళ్ళల్లో అడగడం సులభం అనుకుంటాను" యుగంధర్ చెప్పగానే రాజు ఒక హోటల్ ముందు కారు ఆపాడు. రాజే లోపలికి వెళ్ళి అడిగివచ్చి "ఇక్కడికి రాలేదుట" అన్నాడు నీరసంగా.

నాలుగు హోటళ్ళలో అడిగిన తర్వాత అయిదవ హోటల్లో "యస్ మా హోటల్లో వున్నారు" అన్నాడు మేనేజర్. రాజు గుండె దడదడమన్నది.

"ఏ పేరున రిజిష్టర్ చేసుకున్నారు?"

"సునీత, సుందర్. భార్యాభర్తలు. మేడమీద ఎడం చేతివైపున నాలుగో గది" అన్నాడు మేనేజర్.

రాజు కారు దగ్గరికి పరిగెత్తుకు వెళ్ళి యుగంధర్‌కి చెప్పాడు.

"సరిగా కనుక్కున్నావా? ఇంకా యిక్కడే ఉన్నారా?"

"కనుక్కున్నాను సార్ ఇంకా యిక్కడే ఉన్నారట. రండి"

యుగంధర్ కారులోంచి దిగాడు. యుగంధర్ ముందు వెనక రాజు మేడమీదకి వెళ్ళి ఎడం చేతి వైపు తిరిగి నాలుగో గది తలుపు తట్టారు. "ఎవరు?" అడిగారు లోపల్నించి ఎవరో.

"తలుపు తియ్యండి."

గుసగుసలు వినిపించాయి. తర్వాత ఎవరో తలుపు దగ్గిరకి వస్తున్న అలికిడి అయింది.

యుగంధర్, రాజు తయారుగా ఉన్నారు. తలుపు గడియతీసిన చప్పుడయింది. తలుపు తెరవబడింది.

"ఎవరు కావాలి?" మొరటుగా అడిగాడు.

యుగంధర్ అతన్ని ఎగాదిగా చూసి "ఈ గదిలో యింకా ఎవరున్నారు?"

అడిగాడు.

"ఎవరూ లేరు"

"అబద్ధం యింకా కొందరి కంఠస్వరాలు వినపడ్డాయి. అడ్డంలే" అన్నాడు యుగంధర్.

"రండి" అని తలుపుకి దూరంగా జరిగాడు అతను. చటుక్కున లోపలికి వెళ్ళి, తలుపు వెనక చూశాడు. ఎవరూ లేరు. రాజుకూడా లోపలికి వెళ్ళాడు.

"నీళ్ళగదిలో దాక్కున్నారేమో?" అన్నాడు రాజు.

"అవును. నీళ్ళగదిలోనే దాక్కునుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్. రాజ్, యుగంధర్ తలుపువైపు చూస్తున్నారు. "రండి. మీరు ఎక్కడికీ తప్పించుకుని పోలేరు. నీళ్ళగదిలో ఉన్నారని మాకు తెలుసు" అన్నాడు యుగంధర్.

నవ్వు వినిపించింది వెనక. చటుక్కున యిద్దరూ వెనక్కి తిరిగారు. తలుపు తెరిచిన మనిషి పిస్తోలు పట్టుకుని వాళ్ళవైపు గురిపెట్టి ఉంచాడు. గది తలుపు మూసేశాడు.

"నీ చేతిలో పిస్తోలు చూసి బెదురుతాననుకున్నావా?"

"చేతులెత్తండి పిస్తోలుకి సైలెన్సర్ ఉన్నది. కాల్చడానికి ఏ మాత్రం సందేహించను" అన్నాడు. అతని కంఠస్వరంలో కాఠిన్యమూ, సంకల్పమూ విని యుగంధర్, రాజు చేతులు ఎత్తారు.

యుగంధర్ ఆశ్చర్యంతో అతన్నే చూస్తున్నాడు. జయంతి, ఆమె ప్రియుడు డాక్టర్ని హత్యచేసి పారిపోతున్నారు. పిస్తోలుతో తమని బెదిరిస్తారని అనుకోలేదు.

అంతలో నీళ్ళగది తలుపు తెరుచుకున్నది.

ఎవరో వస్తున్న అలికిడి అయింది.

ఒకళ్ళు కాదు, యిద్దరు కాదు. చాలామంది వుండి ఉండాలి.

యుగంధర్ వెనకనించి నలుగురు ముందుకి వచ్చి నిలబడ్డారు. యిద్దరు ఆజానుబాహులు, ఒకడు చాలా పొట్టిగా, బక్కగా ఉన్నాడు. ఇంకొకడు లావుగా, పొట్టిగా ఉన్నాడు.

లావుగా, పొట్టిగా వున్న మనిషి యుగంధర్ని పరీక్షగా చూసి "యుగంధరా?" అన్నాడు.

"నువ్వు ముత్తురాజ్‌వి కదూ జైలునించి ఎప్పుడు విడుదల అయివచ్చావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీ సహాయం ఎవరు అడిగారు? ఆ బాంక్ వాళ్ళా?" అడిగాడు.

యుగంధర్, రాజు ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు. ఏమిటి విచిత్రం. తాము దర్యాప్తు చేస్తున్న కేసు ఒకటి, తమకి తటస్థపడుతున్న కేసులు వేరు.

"బాంకులో దొంగతనం చేశావన్నమాట."

ముత్తురాజ్ నవ్వాడు. "బాంక్‌లో దొంగతనం చెయ్యక ముష్టివాడి యింట్లో దొంగతనం చేస్తానా? మేము యిక్కడ ఉన్నామని మీకెవరు చెప్పారు?"

"ఆకాశవాణి"

"యుగంధర్! పరిహాసాలకి యిది సమయంకాదు. చెప్పు నీకెలా తెలిసింది?"

"నాకే కాదు. పోలీసులకి కూడా తెలుసు. ప్రస్తుతం యీ హోటల్ చుట్టూ పోలీసులు కాపలా కాస్తున్నారు."

"ఇలాగే చెప్పి ఒకసారి నాలుగేళ్ళ క్రితం నన్ను మోసం చేసి పట్టుకున్నారు మీరు. ఇక మీ మాటలు నమ్మను" అని క్షణం ఆగి "ఏయ్ పండా! తాళ్ళు రెండు తీసుకురా. ఏయ్ కుళ్ళన్ యుగంధర్‌ని వెనకనించి చేతులు విరిచి పట్టుకో" అని అనుచరులకి ఆజ్ఞలు యిస్తున్నాడు ముత్తురాజ్.

ఈ దొంగలచేతిలో యిలా చిక్కిపోవడమూ, వాళ్ళు తమని తాళ్ళతో కడుతూంటే కళ్ళప్పగించి చూస్తూ ఊరుకోవడము యుగంధర్‌కీ, రాజుకీ యిష్టంలేదు. కుళ్ళన్ అనే అతను బాగా దగ్గిరకి వచ్చి జబ్బల మీద చెయ్యి వేసేటంత వరకూ కాచుకుని, వెంటనే యుగంధర్ కాస్త ముందుకి ఒంగి రెండు చేతులూ వెనక్కి వచ్చి ఆ కుళ్ళన్ నడుం పట్టుకుని పైకెత్తి, తలమీద నించి ముందుకు లాక్కుని తనకి అడ్డంగా కవచంలా పట్టుకున్నాడు.

ఇదంతా రెప్పపాటు కాలంలో జరిగింది.

పిస్తోలు పట్టుకుని నిలుచున్న మనిషికి ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. "కాల్చవద్దు. కాలిస్తే నేను చస్తాను" అరుస్తున్నాడు కుళ్ళన్.

కుళ్ళన్ కిక్కురుమనకుండా ఉండిపోయాడు.

"యుగంధర్ వాణ్ణి వదిలెయ్యి. ఎలాగూ నువ్వు యిక్కణ్ణించి తప్పించుకుని పారిపోలేవు."

యుగంధర్ నవ్వాడు. నవ్వుతూ ఓరకంటితో చూస్తున్నాడు రాజు ఏం చేస్తున్నాడా అని. రాజు తన వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. కనిపించడంలేదు. పిస్తోలు పట్టుకున్నవాడి చేతిలోంచి ఎలాగయినా పిస్తోలు లాగేస్తే...! ఎలా? ఉన్నట్లుండి, యుగంధర్ కాళ్ళకింద భూమి కదిలినట్లయింది. ఏమిటిది? భూకంపమా? కుళ్ళన్‌తో సహా యుగంధర్ ముందుకు పడ్డాడు. పడుతూ చూశాడు రాజు ఒక్క గంతున పిస్తోలు పట్టుకున్న అతని మీదకి ఉరకడం పిస్తోలు పట్టుకున్న అతనూ, తనలాగే కిందపడ్డాడు. కిందపడినా యుగంధర్ కుళ్ళన్‌ని వదలలేదు. అతన్ని తన ఛాతీమీద అడ్డంగా పెట్టుకుని దొర్లాడు.

గదిలో తివాసీ ఒక చివర్న పట్టుకుని బలంగా లాగాడు రాజు. యుగంధరూ, పిస్తోలు పట్టుకున్న అతను కూడా తివాసీ మీదే నిలుచునుండడం వల్ల యిద్దరూ కిందపడ్డారు. పిస్తోలు పట్టుకున్న అతను కింద పడిన మరుక్షణం రాజు ఒక్క గంతున అతని మీదికి ఉరికి అతని చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"ఒదులు. పిస్తోలు వొదులు" అన్నాడు అతని చెయ్యి వెనక్కి విరుస్తూ. అది గమనించి తతిమ్మా వాళ్ళు రాజుమీదికి ఉరికారు. ఒకడు రాజుని బూట్సు కాలితో తన్నాడు. అయినా రాజు పిస్తోలు పట్టుకున్న అతని చెయ్యి వదలలేదు. వెనక్కి విరుస్తున్నాడు. అతను నొప్పి తట్టుకోలేక పిస్తోలు వదిలెయ్యడం యిష్టంలేక మూలుగుతున్నాడు.

రాజు మెడ ఒకడు పట్టుకున్నాడు. రెండుకాళ్ళూ యింకోడు పట్టుకున్నాడు. రాజుని లాగుతున్నారు వాళ్ళు. యుగంధర్ కుళ్ళన్ని ఒక తోపు తోసి లేచాడు. పిస్తోలు ప్రమాదం లేదు. రాజు సాహసం వల్ల ఆ అపాయం తప్పింది. కాలెత్తి ఒకణ్ణి వెనక మోకాళ్ళమీద బలంగా తన్నాడు యుగంధర్.

"అమ్మో" అంటూ వాడూ కిందపడ్డాడు. బాధతో మూలుగుతున్నాడు.

ఇంకొకణ్ణి భుజం పట్టుకుని తనవైపు లాక్కుని పిడికిలి బిగించి దవడమీద బలంగా కొట్టాడు. కళ్ళు తేలేసి చెట్టు విరిగి పడినట్లు నిటారుగా పడ్డాడు వాడు. రాజు కాళ్ళని పట్టుకుని లాగుతున్నవాణ్ణి జుట్టు పట్టుకుని యీడ్చాడు. వెనక్కి లాగి నేలకేసి వాడి తల ఒకసారి బాదాడు. వాడు కిక్కురుమనకుండా తెలివి తప్పి పడ్డాడు.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)